

DIARIO D'UNGHERIA

ARLECCHINO E LE MASCHERE

INTERVISTA A FERRUCCIO SOLERI

MAGYARORSZÁGI NAPLÓ

HARLEKIN ÉS A MASZKOK

INTERJÚ FERRUCCIO SOLERIVEL

Ferruccio Soleri è uno dei personaggi più noti dello spettacolo italiano, legato da oltre quarant'anni ad un'opera di Goldoni e ad una regia memorabile di Giorgio Strehler, che resta ancora insuperata. Ci riferiamo ad "Arlecchino servitore di due padroni". Da una recente ricerca, compiuta anche attraverso internet, in Europa e fuori dell'Europa, risulta che Goldoni, insieme a Pirandello, Dario Fo e Eduardo De Filippo, resta uno dei nostri autori di teatro più studiati e più rappresentati nel mondo. E tra le opere goldoniane l'Arlecchino del Piccolo del Milano occupa il primo posto. Il contributo di Ferruccio Soleri è stato in questo senso determinante, perché il suo spettacolo ha girato il mondo e continua a mietere straordinari successi, come è avvenuto al Teatro nazionale di Budapest.

Ferruccio Soleri az olasz színházi élet egyik legismertebb alakja, ki immár negyven éve kötődik Goldoni művéhez, Giorgio Strehler egyik legemlékezetesebb rendezéséhez, melyet azóta sem tudott felülmúlni senki. A „Harlekin, két úr szolgája” című darabról van szó. Egy, a közelmúltban Európában és Európán kívül végzett internetes kutatás nyomán megtudhattuk, hogy az egész világon máig a legtöbbet tanulmányozott és legtöbbet játszott olasz színpadi szerző Goldoni maradt, Pirandello, Dario Fo és Eduardo de Filippo társaságában. A Goldoni darabok közül pedig a milánói Piccolo Teatro Harlekin előadása viszi máig a primet. Ebben Ferruccio Soleri érdeme meghatározó volt, az ő előadása bejárta a világot és ma is folytatja véget nem érő sikeresorozatát. Ebbe a sorozatba illeszkedik a budapesti Nemzeti Színházban bemutatott előadás is.

– Igen, jártam majdnem minden európai országban. Talán három, ha hiányzik közülük. Voltam az Egyesült Államokban, Dél-Amerikában, Ausztráliában és Japánban. Ez valóban egy varázslatos előadás, bárhol, bármilyen nyelven értékelik és szeretik.

– Soleri és Harlekin közötti szerelem műlhatatlan és örök. Esetenként előfordul, hogy egy színészi a közönség oly mértékben azonosít egy általa játszott figurával, hogy azt már túlságosan is terhesnek érzi és igyekszik szabadulni tőle. Az Ön esetében viszont, úgy tűnik, hogy a Soleri–Harlekin „szerelmi viszony” hűségben, kitarosan folytatódik tovább.

– Az igazat megvallva nekem is volt egy válságos periódusom. Őt, hat éve játszottam a darabot és egyfolytában azt hajtogattam Strehlernek: „Az isten szerelmére, hadd játszak valami más darabban is!”. Azt felelte: „Amikor nem fogod már Harlekin-t játszani, kapsz valami más szerepet. De mindenki Harlekin akarja, azt pedig egyedül te tudod eljátszani”. Ettől a pillanattól kezdve nem éreztem többé bezárva magamat a szerepbe, inkább felszabadítólag hatott rám a gondolat, hogy bejáráhatom a világot és a lehető leghetőségesebb közönséggel kerülhetek kapcsolatba.

– Ön szerint mit képvisel Harlekin a Commedia dell'Arte és általában a színházművészet történetében?

– Harlekin a Commedia dell'Arte leghíresebb figurája és, mint ahogy ez az irányzat, stílus az olasz színházi tradíció szülötte –épp úgy, mint a zenében az opera – Harlekin a maga elragadó voltában jelképes alakja lett az olasz színjátszás hagyományainak is. Annak az előadói hagyománynak, melyben oly nagy szerep jut a közönséget kitűnően szórakoztató gesztikulálásnak és sajátos hanghordozásnak.

– Mit jelent ma színházat csinálni Olaszországban? Különböző eseményeknek lehetünk tanúi mostanában: főként az utóbbi években többen is mondták azt, hogy az irodalom halott, aztán még sem halt meg, mások azt mondták, hogy a színház a végét járja és ez sem volt igaz. Dürrenmatt azt mondta, hogy a drámaíró az, aki az élet dolgait színészekkel meséli el. Ön mit gondol erről?

– A színház bármilyen pillanatban kerülhet válságba, de meghalni nem fog soha. Gondoljunk csak arra, hogy akár a mozi, akár a televízió születésekor sokan állították: „bizonyos, hogy eltávolítják a közönséget a színházról”. Ez nem igaz. Kérdezzük csak meg